

Memòria de l'anàlisi de l'impacte normatiu del Projecte de decret per qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears

1. Introducció

1.1. Quan es va iniciar la tramitació d'aquest expedient estava en vigor la Llei 4/2001, de 14 de març, del Govern de les Illes Balears, d'acord amb l'article 42 de la qual l'elaboració de les disposicions administratives s'ha d'iniciar pel conseller competent, el qual ha de designar l'òrgan responsable del procediment; i que, per fer-ne la tramitació, s'ha d'adjuntar a l'avantprojecte una memòria i, si s'escau, un estudi econòmic.

Ara bé, el 2 de febrer es va publicar en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* la Llei 1/2019, de 31 de gener, del Govern de les Illes Balears, la disposició final onzena de la qual disposa que entra en vigor l'endemà d'haver-se publicat en l'esmentat *Butlletí Oficial*, i la disposició derogatòria de la qual disposa la derogació de Llei 4/2001, de 14 de març, del Govern de les Illes Balears i la Llei 4/2011, de 31 de març, del bon govern i la bona administració, sense que s'hagi establert cap règim transitori per als procediments d'elaboració normativa, de tal manera que s'ha de decidir si s'ha de seguir el procediment d'acord amb la legislació derogada o si ja s'ha d'aplicar la Llei 1/2019 en atenció a la disposició final onzena.

A la vista d'això, i d'acord amb l'article 72.2 de la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears segons el qual la Direcció de l'Advocacia pot dictar instruccions als serveis jurídics per unificar criteris interpretatius i d'actuació, l'Advocacia ha dictat la Instrucció 1/2019 sobre regles de dret transitori aplicables als procediments d'elaboració

normativa. Aquesta Instrucció disposa que els procediments iniciats amb anterioritat al 3 de febrer de 2019 s'han de regir per la normativa vigent en el moment en què es va dictar la resolució d'inici corresponent. Si bé la Instrucció esmentada està dirigida al serveis jurídics, no seria raonable que els serveis jurídics l'apliquessin i la Secretaria General apliqués un altre criteri en el mateix procediment, motiu pel qual aquest procediment segueix els criteris que resulten de l'esmentada Instrucció 1/2019, si bé també s'ha de dir que no hi ha canvis substancials entre la regulació d'una i altra normativa.

1.2. L'article 42 de la Llei 4/2001, de 14 de març, del Govern de les Illes Balears, estableix que l'elaboració de les disposicions administratives s'inicia pel conseller competent, el qual ha de designar l'òrgan responsable del procediment; i que, per fer-ne la tramitació, s'ha d'adjuntar a l'avantprojecte una memòria i, si s'escau, un estudi econòmic.

D'acord amb el precepte esmentat, en la memòria s'han de justificar l'oportunitat de la regulació i l'adequació de les mesures proposades als fins perseguits, s'ha d'expressar el marc normatiu en què s'insereix la proposta i s'hi ha d'incloure, en tot cas, una relació de les disposicions afectades i la taula de vigències de disposicions anteriors sobre la mateixa matèria. Així mateix, també exigeix un estudi de les càrregues administratives, en relació amb l'administració i les persones interessades, que inclogui la nova regulació, si escau, amb la finalitat de fomentar la simplificació administrativa i evitar que s'incloguin tràmits o càrregues innecessàries; i en els casos de creació de nous serveis o de modificació dels existents, s'hi ha d'adjuntar la proposta d'un estudi del cost i del finançament de la nova organització.

1.3. Per la seva part, l'article 13.2 de la Llei 4/2011, de 31 de març, de la bona administració i del bon govern de les Illes Balears, disposa que les memòries, els estudis i els informes ja establerts i en vigor per a la tramitació normativa, segons el que disposa l'article 42 d'aquesta Llei, s'han de refundre en un únic document que s'anomenarà "Memòria de l'anàlisi de l'impacte normatiu".

Tot i que el document únic esmentat, a hores d'ara, només s'exigeix respecte dels avantprojectes de llei, res no impedeix que s'utilitzi en els procediments d'elaboració de les disposicions administratives, com el que ara ens ocupa, atesa la seva utilitat pràctica, i en compliment del que disposa la Resolució de la consellera d'Hisenda i Administracions Públiques de 15 de novembre de 2017 per la qual s'ordena l'inici del procediment d'elaboració d'aquesta norma.

1.4. Així mateix, pel que fa al procediment d'elaboració de les disposicions generals, que la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, dedica el títol VI a la regulació de la iniciativa legislativa i de la potestat normativa de les administracions públiques, la qual

recull, entre d'altres qüestions, en l'article 129, i amb caràcter bàsic, els principis de bona regulació als que s'han d'ajustar les administracions públiques i que han de justificar-se en l'exposició de motius. Aquests principis són:

- a) Necessitat i eficàcia: la iniciativa normativa ha d'estar justificada per una raó d'interès general, s'ha de basar en una identificació clara dels fins perseguits i ser l'instrument més adequat per garantir-ne la consecució.
- b) Proporcionalitat: la iniciativa normativa que es proposi ha de contenir la regulació imprescindible per atendre les necessitats a cobrir per la norma, després de constatar que no hi ha altres mesures menys restrictives de drets o que imposin menys obligacions als destinataris.
- c) Seguretat jurídica: les facultats d'iniciativa normativa s'han d'exercir de manera coherent amb la resta de l'ordenament per generar un marc normatiu estable i previsible, integrat, clar i de certesa, que en faciliti el coneixement i la comprensió i, en conseqüència, l'actuació i la presa de decisions de les persones i empreses.
- d) Transparència: les administracions públiques han de possibilitar l'accés senzill, universal i actualitzat a la normativa en vigor i els documents propis del seu procés d'elaboració, en els termes que estableix l'article 7 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern; han de definir clarament els objectius de les iniciatives normatives i la seva justificació en el preàmbul o exposició de motius; i han de possibilitar que els destinataris potencials tinguin una participació activa en l'elaboració de les normes.
- e) Eficiència: la iniciativa normativa ha d'evitar càrregues administratives innecessàries o accessòries i ha de racionalitzar, en la seva aplicació, la gestió dels recursos públics.

1.4. D'acord amb tot això, s'elabora aquesta memòria d'anàlisi de l'impacte normatiu del Projecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la qual s'estructura en els apartats següents:

- 2. Oportunitat, objectius de la proposta i alternatives
 - 2.1. Oportunitat
 - 2.2. Objectius de la proposta
 - 2.3. Alternatives
- 3. Contingut i anàlisi jurídica del projecte
 - 3.1. Contingut
 - 3.2. Anàlisi jurídica del projecte
 - 3.2.1. Marc normatiu
 - 3.2.2. Disposicions afectades i taula de vigències
- 4. Càrregues administratives
 - 4.1 Introducció
 - 4.2 Identificació de les càrregues
 - 4.3. Valoració de les càrregues

la possible aplicació de les normes generals d'aquest Decret per omplir les mancances eventuais de la normativa esmentada.

Per tal de mantenir aquesta uniformitat, s'ha inclòs en el Projecte de decret una disposició addicional que regula la necessitat que totes les disposicions reglamentàries autonòmiques en les quals s'estableixi l'obligació de constituir qualsevol garantia s'adeqüin al nou decret.

D'altra banda, s'ha volgut aclarir el tipus de garanties personals admeses, que són garanties solidàries a primer requeriment. Els models de garantia simple tenen com a característica principal els anomenats beneficis del fiador: el d'excussió, el de divisió i el d'ordre:

- El benefici d'excussió suposa que el fiador no pot ser compel·lit a pagar sense abans fer-se excussió de tots els béns del deutor (article 1830 del Codi civil).
- El benefici de divisió s'aplica quan hi ha pluralitat de cofiadors. En aquest cas, el creditor ha de reclamar a cada fiador la part que li correspongui satisfer (article 1837 del Codi civil).
- El benefici d'ordre implica que s'ha de reclamar el fiador després de l'obligat principal.

Les garanties personals que s'admeten en el Decret són solidàries, la qual cosa implica, per mandat dels articles 1831 2n i 1837 del Codi civil, la renúncia del garant dels beneficis d'excussió i divisió. Així mateix, com que les garanties personals s'han de constituir a primer requeriment es produeix l'efecte de permetre el requeriment de pagament al garant sense necessitat de requerir-lo prèviament a l'obligat principal, per la qual cosa el garant renuncia al benefici d'ordre.

Finalment, per evitar dilacions en el pagament, la resolució d'execució s'ha definit com a prova única de l'incompliment de l'obligat principal i com a pressupost base per reclamar la garantia.

Per tant, s'admeten garanties en què intervingui un tercer garant, però amb el requisit que aquestes garanties siguin solidàries a primer requeriment. Es tracta de garanties personals atípiques però admeses per la jurisprudència, que s'accepta que són independents i no accessòries a l'obligació del deutor garantit, en què el garant està obligat a respondre de l'incompliment del deutor quan es produeixi i l'Administració el requereixi per fer efectiva la garantia. L'objectiu darrer és aconseguir el rescabament fàcil i immediat de l'Administració en cas d'incompliment de l'obligat principal.

L'exigència de garanties solidàries a primer requeriment no és nova en l'àmbit de l'Administració pública, atès que la normativa contractual també exigeix que les garanties personals es facin efectives a primer requeriment.

L'Administració necessita garanties que no admetin més excepcions que les que deriven de la garantia mateixa, de manera que resulti suficient la reclamació de pagament davant el garant per entendre que l'obligat garantit no ha complert la seva obligació. Han de ser garanties que permetin una execució immediata i siguin alienes a la relació deutor-creditor.

Així mateix, el Projecte de decret s'ocupa especialment de definir la terminologia utilitzada, a diferència de bona part de la normativa sectorial actual en la qual es confonen els termes aval, fiança i garantia, i moltes vegades es fan servir com a sinònims, la qual cosa crea confusió. Així, en la norma projectada s'utilitza el terme garantia com a denominació més àmplia i genèrica, i el terme aval només per fer referència a la garantia personal mitjançant la qual una altra persona, a banda del deutor, es compromet a complir l'obligació que ha contret. Pel que fa al terme fiança, no s'ha usat perquè és ambigu i, a més, es caracteritza per l'accessorietat i la subsidiarietat, trets que no són presents en les garanties solidàries a primer requeriment.

El caràcter accessori de les fiances radica en el fet que pressuposen una obligació principal, perquè la seva funció és el compliment de la mateixa obligació. Sense l'existència d'una obligació principal vàlida, no pot tenir lloc la constitució de la fiança. Com a conseqüència del caràcter accessori de la fiança, el fiador pot oposar al creditor les excepcions inherents al deute (article 1853 del Codi civil). Com que les garanties personals admeses en el Decret són garanties a primer requeriment que es caracteritzen per la seva independència, s'hi ha evitat utilitzar el terme fiança.

Un altre tret típic de l'obligació del fiador és la subsidiarietat, segons la qual el creditor només pot dirigir-se contra el fiador en cas que el deutor no pagui. Ara bé, com que el Decret preveu que les garanties es constitueixin a primer requeriment, és possible exigir el compliment del deute directament al garant sense necessitat d'acudir prèviament al deutor principal.

Així mateix, s'aclareix que les garanties poden tenir naturalesa purament indemnitzatòria per al rescabament de danys i perjudicis, o bé naturalesa punitiva, la qual cosa suposa, en aquest darrer cas, l'execució automàtica de la garantia sense necessitat de justificar la quantificació dels danys i els perjudicis patits. Aquesta execució automàtica ha de solucionar la dificultat que suposa en determinats casos justificar la quantificació dels danys i els perjudicis derivats de l'incompliment del deutor. Però ha de ser la normativa sectorial reguladora de cada garantia la que n'estableixi la naturalesa en funció de l'obligació que es

pretén garantir. Un exemple en aquest sentit és la Llei 9/2017 esmentada, de contractes del sector públic, que preveu el retorn a la funció punitiva de la garantia en cas d'incompliment culpable del contractista, incautació que es podrà modular en cas que a l'incompliment culpable hagi concorregut l'actuació de l'Administració. De fet, aquesta era la solució prèvia en la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic. El Consell d'Estat ha aplaudit el retornament a la regulació anterior en el dictamen emès sobre l'Avantprojecte de llei de contractes del sector públic (Dictamen 1116/2015, de 10 de març de 2016).

La norma projectada també té en compte un principi bàsic reconegut per la jurisprudència del Tribunal Suprem i per la doctrina del Consell d'Estat segons el qual la garantia té un caràcter de mínim amb relació a la responsabilitat que es pot exigir al deutor, és a dir, que és una estimació prèvia sobre la seva responsabilitat, però que la responsabilitat es pot quantificar per sobre de l'import de la garantia i, en aquest cas, el rescabament no s'exhaurirà amb la quantia constituïda com a garantia.

Així mateix, i amb el suport igualment de la nostra jurisprudència, la norma parteix de la base que la garantia ha de tenir una durada indefinida, de manera que és vigent fins que l'òrgan a disposició del qual es constitueix decideixi expressament declarar l'extinció de l'obligació garantida i la cancel·lació de la garantia, fins i tot en els casos en què les parts hagin pactat una durada determinada.

En aquest sentit, i d'acord amb la jurisprudència esmentada, el cert és que «en aplicació de l'article 1255 del Codi civil conforme al qual els contraents no poden establir pactes, clàusules i condicions que siguin contràries a les lleis, la limitació temporal de l'aval s'ha de tenir per no posada, en resultar evidentment contradictòria amb la llei expressament reflectida en el mateix contracte», i, en conseqüència, és conforme a dret la incautació de l'aval efectuada per l'Administració contractant en aquests casos (vegeu, per a totes, la Sentència núm. 257/2011, de 16 de juny, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Rioja).

En tot cas, es relacionen taxativament els tipus de garanties admissibles i els subjectes que, d'acord amb cada tipus de garantia, poden prestar-les, de manera que, per exemple, no sigui possible acceptar avals prestats per entitats asseguradores ni tampoc assegurances de caució emeses per entitats de crèdit o societats de garantia recíproca (vegeu l'Informe 11/1996, de 7 de març, de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de l'Estat).

En particular, i pel que fa als requisits que han de complir els contractes d'assegurances de caució, s'han incorporat les previsions de la disposició addicional tretzena de la Llei 20/2015, de 14 de juliol, d'ordenació, supervisió i

sol·vència de les entitats asseguradores i reasseguradores, que estableix que l'assegurança de caució serà admissible com a forma de garantia davant les administracions públiques en tots els supòsits en els quals la legislació exigeixi o permeti a les entitats de crèdit o als establiments financers de crèdit constituir garanties, sempre que compleixin amb determinats requisits. Aquesta disposició és de caràcter bàsic d'acord amb la disposició final catorzena de la Llei 20/2015.

Quant a l'exigència de garanties en l'àmbit de la contractació pública, s'han volgut incorporar en la norma algunes regles que resulten d'interpretacions de les juntes consultives de contractació administrativa a fi d'aclarir alguns aspectes que fins ara no s'havien reflectit expressament en la normativa vigent, especialment tenint en compte que la majoria de les garanties custodiades per la Dipositaria provenen d'aquest àmbit.

Així, pel que fa a la constitució de garanties definitives en els contractes menors, s'entén que aquest no és realment un requisit exigible. Així ho considera també la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de l'Estat (vegeu l'Informe 12/2002, de 13 de juny), per la naturalesa d'aquests contractes i per la situació comparativament injusta i injustificada que produiria la solució contrària en relació amb altres tipus de contractes i procediments d'adjudicació.

D'altra banda, s'estableix expressament que, en la tramitació d'emergència, és facultat de l'òrgan de contractació exigir una garantia definitiva (vegeu l'Informe 8/2003, de 9 d'octubre, de la Junta Consultiva de Múrcia i l'Informe 2/2000, de 8 de febrer, de la Junta Consultiva de Madrid).

2.3. Alternatives

Per tal d'assolir els objectius esmentats, és a dir, per modernitzar la gestió de les garanties i dotar-les d'uniformitat i seguretat jurídica, s'ha optat per una regulació reglamentària transparent, més extensa que l'actual, la qual cosa respon a la necessitat d'ampliar els continguts del règim de les garanties i de millorar-ne la redacció, amb la finalitat d'incrementar la seguretat jurídica, la transparència i deixar menys marge a la interpretació. Així, s'han precisat els requisits que han de complir les garanties que poden ser dipositades i s'han desplegat de manera detallada els processos de registre, devolució i execució.

3. Contingut i anàlisi jurídica del Projecte

3.1. Contingut

El Projecte de decret que ens ocupa consta de vint-i-set articles estructurats en un capítol preliminar i tres capítols més, set disposicions addicionals, una disposició derogatòria, tres disposicions finals i set annexos.

En el capítol preliminar, relatiu a les disposicions generals, es defineixen l'objecte i l'àmbit d'aplicació del Decret, i es posa èmfasi especial en aclarir que les garanties poden tenir naturalesa purament indemnitzatòria per al rescabament de danys i perjudicis, o bé naturalesa punitiva, la qual cosa suposa, en aquest darrer cas, la confiscació automàtica de la garantia sense necessitat de justificar la quantificació dels danys i els perjudicis patits, però ha de ser la normativa sectorial reguladora de cada garantia la que n'estableixi la naturalesa en funció de l'obligació que es pretén garantir.

En el capítol I, relatiu al registre, s'indiquen els tipus de garanties i dipòsits admesos i els requisits que han de complir tant les garanties i els dipòsits com les persones o entitats que presten les garanties.

Pel que fa al capítol II es defineix de manera detallada el procés de devolució i el de cancel·lació, i es determina quin és l'òrgan competent per autoritzar la devolució, el contingut i la notificació de la resolució, i el procés de devolució material de la garantia. També es regula un procés extraordinari de devolució de dipòsits i garanties a càrrec de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, i es tanca el capítol amb la determinació dels casos i les condicions en què es pot sol·licitar el reemborsament del cost de les garanties i els dipòsits.

Finalment, el darrer capítol està dedicat a l'execució de les garanties, i es regula l'òrgan competent per dictar la resolució d'execució, i també, de forma detallada, el procediment que s'ha de seguir per dictar-la, amb especial èmfasi al dret de les persones o entitats avaladores i asseguradores a ser escoltades en els procediments d'execució que els afectin.

Pel que fa a les disposicions addicionals, transitòria i finals, cal destacar la modificació del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, a fi d'ajustar el règim de les garanties que s'han de constituir en aquest àmbit de la contractació pública a les normes generals que conté aquest Decret, tot tenint en compte, així mateix, les normes particulars que resulten de la legislació estatal general i bàsica en aquesta matèria, abans esmentades.

3.2. Anàlisi jurídica del Projecte

3.2.1. Marc normatiu

El Projecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, s'insereix, de forma coherent, en el marc normatiu següent:

- a) Els punts 28 i 36 de l'article 30 de l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears, aprovat per la Llei orgànica 1/2007, de 28 de febrer, de reforma de l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears.
- b) L'article 87 de la Llei 14/2014, de 29 de desembre, de finances de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.
- c) La Llei 4/2011, de 31 de març, de la bona administració i del bon govern de les Illes Balears.
- d) El Decret 156/1989, de 14 de desembre, que regula el procediment de constitució i devolució de fiances davant la tresoreria general de la CAIB.
- e) El Decret 14/2016, d'11 de març, pel qual s'aprova el text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.
- f) L'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda, de 25 de gener de 1990, per la qual es regula la constitució i la devolució de fiances dipositades a la Tresoreria General de la CAIB.
- g) L'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda per la qual es regula el procediment de gestió d'ajornaments i fraccionaments de deutes a favor de la CAIB, de 15 de març de 1994 (BOIB de dia 9 d'abril).

3.2.2. Disposicions afectades i taula de vigències

Les disposicions esmentades en l'apartat 3.2.1 resten vigents, llevat del Decret 156/1989 i de l'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda de 25 de gener de 1990, que es deroguen.

Pel que fa a l'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda per la qual es regula el procediment de gestió d'ajornaments i fraccionaments de deutes a favor de la CAIB, s'ha d'entendre que continua en vigor sens perjudici de les derogacions tàcites que es puguin haver produït, no només per l'entrada en vigor del decret que es tramita, sinó per la Llei general tributària i pel Reglament general de Recaptació, aprovat pel Reial decret 939/2005, de 29 de juliol. En tot cas, tant pel caràcter particularment detallat de l'Ordre (propi del seu rang inferior al decret), com per l'abast d'aquesta norma, s'entén que la seva modificació s'ha de fer mitjançant un altre procediment reglamentari, específic en aquest àmbit dels ajornaments i fraccionaments.

Distint és el cas del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, d'11 de març, la modificació del qual per adaptar-lo a aquest nou decret en matèria de garanties (del mateix rang normatiu), és prou simple, raó per la qual es modifica l'article 5, relatiu a les garanties, i s'aprofita aquesta modificació per aclarir un dels dubtes més habituals de les garanties en contractació, com és la necessitat o no d'exigir garantia en els contractes menors, i que, d'acord amb la doctrina, es regula en el sentit que no és exigible per la pròpia naturalesa del contracte.

4. Càrregues administratives

4.1. Introducció

D'acord amb l'article 42.2 de la Llei 4/2001, s'ha de dur a terme un estudi de les càrregues administratives, en relació amb l'administració i les persones o entitats interessades, que inclogui la nova regulació, si escau, amb la finalitat de fomentar la simplificació administrativa i evitar que s'incloguin tràmits o càrregues innecessàries. En aplicació d'aquest precepte, l'Acord del Consell de Govern de 16 de març de 2012 pel qual es determinen el contingut i el sistema d'elaboració de l'estudi de càrregues administratives estableix unes directrius comunes per a tots els òrgans impulsors de noves normes en l'elaboració de l'estudi de càrregues administratives derivades dels projectes normatius, i disposa que s'ha d'utilitzar el Model de Costos Estàndard (MCE), amb el mètode simplificat, acordat per l'Estat i les comunitats autònomes.

Aquest MCE defineix les càrregues administratives com les activitats de naturalesa administrativa que han de dur a terme les empreses i ciutadans per complir amb les obligacions derivades de la normativa. Aquesta definició inclou les activitats voluntàries, com ara la sol·licitud de subvencions i la sol·licitud d'inscripció en registres de caràcter voluntari. I, en concret, per a les empreses, inclou les que han de suportar per complir amb les obligacions de facilitar, conservar o generar informació sobre les seves activitats o la seva producció. Pel que fa a les càrregues derivades d'aquest expedient, s'ha de dir que com és una norma que actualitza una regulació ja existent, no es creen més tràmits, sinó que es regulen de manera més detallada reduint l'àmbit d'indeterminació i el marge d'interpretació.

Quan es va iniciar la tramitació d'aquesta norma es va considerar més adequat a la pràctica habitual de la Dipositaria i als mitjans amb que comptava l'Administració valorar les càrregues com si fossin presencials. Ara bé, al llarg de la tramitació s'han produït canvis tant en l'Administració com en el text del Projecte de decret que fan recomanable que es valorin com si fossin electròniques, d'acord amb la regla general que impulsa l'MCE. D'aquesta manera, es reflecteix a la norma la possibilitat de presentar garanties per mitjans electrònics, sens perjudici que, a elecció de la persona interessada, es puguin aportar presencialment, tot esperant que, amb el temps i la generalització de l'aval digital —que constitueix la forma de garantia més comú—, les garanties electròniques es generalitzin.

4.2. Identificació de les càrregues

a) Constitució de dipòsits i garanties

Aquest tràmit es podria subdividir en set tràmits diferents, en atenció al tipus de garantia que s'ofereixi (en efectiu, en valors de deute públic, en avals d'entitats bancàries o de societats de garantia recíproca, mitjançant assegurances de caució, mitjançant retenció en el preu, en garanties hipotecàries i avals personals). Ara bé, en puritat, és un tràmit en el qual s'han d'aportar unes dades i uns documents, per al qual es poden fer servir els models que s'aproven com a annexos del Projecte de decret per tal de facilitar la tasca als ciutadans i les empreses; i, per tant, a efectes del càlcul de les càrregues suposa el mateix valor, motiu pel qual es valora de manera conjunta.

Pel que fa a la documentació, segons la garantia concreta que sigui s'han de presentar uns documents o uns altres, si bé, en general, el número de documents que s'ha d'adjuntar segons cada tipus de garantia no suposa variacions importants.

Així mateix, s'ha de fer constar que no és habitual la presentació de garanties en valors de deute públic. De fet, no figura en el Servei de Dipositaria cap garantia en valors de deute públic, motiu pel qual l'aportació del certificat d'Iberclear (que s'exigeix únicament per a aquest tipus de garantia) es valora únicament de manera unitària, però no per al conjunt de la *població* perquè no hi ha cap a tenir en compte.

En relació amb la constitució de garanties mitjançant retenció en el preu, que és un tràmit propi dels expedients de contractació, l'empresa no ha de fer cap tràmit davant la Dipositaria, sinó que és l'òrgan gestor qui s'ocupa de fer les comunicacions oportunes.

Pel que fa a la constitució de garanties hipotecàries i avals personals en procediments d'ajornament, fraccionament o suspensió d'execució de deutes, de l'article 14, si bé l'acreditació de la impossibilitat de presentar cap altre tipus de garantia implica la presentació de tota una sèrie de documentació que s'hauria de valorar com a una càrrega, el cert és que la excepcionalitat d'aquests tipus de garantia fa que no se'n disposi de cap al Servei de Dipositaria, motiu pel qual no és objecte de valoració.

b) Devolució i cancel·lació de la garantia o dipòsit

En aquest cas, si bé la devolució s'ha de tramitar d'ofici, la persona interessada la pot sol·licitar i, per tant, ens trobam davant d'una càrrega de caire voluntari i que es pretén que sigui residual ja que la voluntat d'aquesta norma és fomentar que siguin els òrgans gestors els que impulsin aquest tràmit perquè es redueixin les càrregues administratives.

c) Substitució de garanties o dipòsits

La substitució, regulada en l'article 6, en el fons implica la presentació d'una nova garantia i la devolució de l'existent. Per tant, no es computa com a un tràmit diferent.

d) Reemborsament dels costos de les garanties i dipòsits

No consten dades sobre aquest tràmit que té caràcter residual i el gestiona cada òrgan gestor, motiu pel qual no es considera realment un tràmit derivat d'aquesta norma.

e) Validació de poders

Pel que fa a la validació de poders (article 12) s'ha de presentar en els casos de garanties prestades per entitats de crèdit, societats de garantia recíproca i d'assegurances de caució, de manera que es valora únicament per aquests tipus de garanties.

Pel que fa a la freqüència, que s'ha de referir a les vegades que s'ha de fer el tràmit cada any, i a la població, que no es pot definir com a un grup d'interessos concret (com tots els empresaris, o tots els residents, cosa que sí seria possible en altres casos) com que es tracta d'una obligació que depèn, en part, de la mateixa persona interessada, s'han tengut en compte les dades estadístiques del darrer exercici tancat a l'inici de la tramitació d'aquesta norma, és a dir, 2016.

Com a mesures de reducció de les càrregues s'han de valorar l'elaboració de models per a la constitució de les garanties o dipòsits que s'adjunten com a annexos a la norma, eliminació de documents que s'han de presentar i la devolució de garanties i dipòsits d'ofici, sense perjudici que la persona interessada ho pugui sol·licitar però sense que estigui obligat a fer-ho.

4.3. Valoració de les càrregues

Identificació de la norma: Projecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears

Procediment: constitució de la garantia o dipòsit

<i>Tràmit</i>	<i>Identificació numèrica d'acord amb la llista tipificada</i>	<i>Freqüència/població (núm. exp. 2016)</i>	<i>Valoració unitària (euros)</i>	<i>Valoració global (euros)</i>
Presentació de la sol·licitud de constitució de garantia o dipòsit	1	581	5	2.905
Presentació del certificat	4	0	4	

Iberclear				
Presentació del certificat d'assegurança de caució	4	163	4	652
Validació de poders	1	439	5	2.195

4.4. Conclusions

Atès el contingut del Projecte de decret i la valoració econòmica de les càrregues administratives, resulta que la norma projectada no té pràcticament cap incidència econòmica des del punt de vista de les càrregues administratives a càrrec dels destinataris de la norma, ni per persona o entitat interessada, ni tampoc per a uns determinats sectors econòmics respecte d'altres. Més encara, si tenim en compte que aquest Avantprojecte de decret el que pretén és ordenar i actualitzar la normativa en matèria de garanties, el cert és que la incidència és nul·la o positiva ja que aprova tota una sèrie de models que facilitaràn el compliment de les obligacions a les empreses i n'estableix que la devolució de les garanties s'ha de fer d'ofici, de tal manera que les empreses no estan obligades a sol·licitar-la.

Si comparem les càrregues d'aquest Projecte de decret amb les existents actualment, si bé aquestes darreres no estan quantificades, el cert és que, com ja s'ha vist, no es creen càrregues noves, sinó que s'actualitzen les existents i es facilita el compliment de les obligacions mitjançant la posada en marxa de la tramitació electrònica dels procediments inherents a les garanties, l'aprovació de models de presentació de documents i de dades, i, en darrera instància, la tramitació establerta en els articles 20 (devolució d'ofici de les garanties i dels dipòsits) i 22 (que exigeix que sigui la mateixa Direcció General del Tresor qui depuri les garanties i els dipòsits respecte dels quals no s'hagi efectuat cap gestió durant un termini llarg de temps).

5. Impacte econòmic i pressupostari

En compliment del que disposen l'article 42.1 de la Llei 4/2001 i l'article 42.4 de la Llei 4/2011, segons els quals la memòria ha de valorar, entre d'altres qüestions, l'impacte econòmic i pressupostari de la norma projectada, tenint en compte els efectes que produeix sobre els diferents sectors, d'una banda, i sobre la competència en el mercat, de l'altra. En aquest sentit, s'ha de valorar la incidència de la nova norma sobre els preus dels productes i serveis, la productivitat de les empreses i l'ocupació, la innovació, els consumidors i les PIMES, d'una banda; i s'ha d'analitzar si imposa barreres a la lliure circulació, límits a la capacitat dels operadors per competir, o si implica un control o influeix de manera substancial sobre els preus dels productes, de l'altra.

Doncs bé, s'ha de fer constar que la norma, *per se*, manca d'incidència econòmica, ja que no afecta de manera significativa els sectors econòmics ni imposa límits o controls a la competència.

Pel que fa a la incidència pressupostària, és a dir, a l'estudi de cost i finançament, al qual es refereix l'article 42 de la Llei 4/2001, de 14 de març, quan es tracti de la creació o modificació de serveis, el cert és que no es crea ni es modifica cap servei sinó que es regula de bell nou el Servei de Dipositaria de la Tresoreria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, que continuarà disposant del personal funcionari existent, de manera que no s'ha de modificar cap de les partides de despesa dels pressuposts de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, en la mesura que no és més que l'actualització d'una normativa ja existent, però la dota de les garanties derivades de la legislació i dels principis administratius actuals, com són, principalment, el de transparència i el de seguretat jurídica.

6. Informe d'impacte de gènere

D'acord amb l'article 5.3 de la Llei 11/2016, de 28 de juliol, d'igualtat de dones i homes, el Projecte de decret ha de ser objecte del preceptiu informe d'avaluació d'impacte de gènere de l'Institut Balear de la Dona, motiu pel qual se li ha sol·licitat.

L'IB Dona, en el seu informe de 23 de gener de 2018, recomana una sèrie de modificacions de caire lingüístic per reflectir la presència de les dones en els texts que es redacten i evitar l'ús del masculí com a genèric, en la mesura del que sigui possible. Aquestes recomanacions són substituir "el beneficiari" per "la persona beneficiària", "els beneficiaris" per "les persones beneficiàries", "l'interessat" per "les persones interessades", "el director general" per "la Direcció General", "el deutor" per "la persona deutora", "administrador" per "la persona encarregada de l'administració", "estrangers" per "les persones estrangeres". En els annexos es recomana substituir "els integrants" per "les persones integrants".

Doncs bé, pel que fa a "l'interessat" se substitueix per "la persona interessada". No obstant les recomanacions de l'IB Dona en relació amb "el beneficiari", "el deutor" i "l'administrador", es manté la terminologia emprada perquè aquests mots són substantius els quals ja es refereixen a persones (així, el deutor, en una relació jurídica, és la *persona* que té l'obligació de fer quelcom, de donar una cosa o de pagar una quantitat; el beneficiari és la *persona* que frueix d'un benefici; l'administrador és la *persona* encarregada, sola o conjuntament amb d'altres, d'administrar béns o negocis d'una altra). En relació amb "estrangers", aquest terme apareix en relació amb la targeta d'identificació d'estrangers regulada amb aquest nom pel Reial decret 557/2011, de 20 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei orgànica 4/2000, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, motiu pel qual es considera adequat mantenir

el terme “estrangers”. I, pel que fa als “integrants”, es refereix a persones jurídiques que formen part d’una UTE i no a persones físiques, per tant no té cap incidència en el reflex de la presència de dones en els textos que es redacten.

7. Impacte del Projecte sobre la família, la infància i l’adolescència, i sobre l’orientació sexual i la identitat de gènere

La disposició addicional desena de la Llei 40/2003, de protecció a les famílies nombroses, disposa que les memòries de l’anàlisi d’impacte normatiu dels avantprojectes de llei i els projectes de reglaments han d’incloure l’impacte normatiu en la família.

Així mateix, l’article 22 *quinqués* de la Llei orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, que modifica parcialment el Codi civil i la Llei d’enjudiciament civil introduït per la Llei 26/2015, de 28 de juliol, que modifica el sistema de protecció a la infància i a l’adolescència estableix que les memòries de l’anàlisi d’impacte normatiu que han d’acompanyar als avantprojectes de llei i als projectes de reglament han d’incloure l’impacte de la normativa en la infància i en l’adolescència.

Finalment, l’article 32 de la Llei 8/2016, de 30 de maig, per garantir els drets de lesbianes, gais, trans, bisexuals i intersexuals, i per eradicar l’LGTBI fòbia disposa que les administracions públiques incorporaran l’avaluació d’impacte sobre l’orientació sexual i la identitat de gènere en el desenvolupament de les seves competències, per garantir el principi d’igualtat i no discriminació de les persones LGTBI sobre totes les disposicions legals o reglamentàries que s’impulsin en el territori de la Comunitat Autònoma.

Per la naturalesa del Projecte de decret que es tramita, no es produeix cap impacte en els col·lectius esmentats.

8. Accions de participació ciutadana

8.1. Consulta pública prèvia i previsió de la norma en el Pla Anual Normatiu

El Projecte de decret que ens ocupa ha estat objecte de la consulta pública prèvia regulada en l’article 133 de la Llei 39/2015. Així, i d’acord amb la Resolució de la consellera d’Hisenda i Administracions Públiques d’11 de setembre de 2017, i fins al 29 de setembre de 2017, es va publicar en la pàgina de Participació Ciutadana (<http://participaciociutadana.caib.es>) l’enllaç a la consulta pública prèvia a la redacció de l’Avantprojecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, segons resulta del certificat emès el 2 d’octubre de 2017 pel cap del Servei de Participació i Voluntariat de la Direcció General de Participació i

Memòria Democràtica. Durant aquest termini no es va presentar cap proposta o suggeriment.

Pel que fa al Pla anual normatiu de la Comunitat Autònoma, en la mesura que es preveu l'aprovació d'aquest Projecte de decret en l'exercici de 2018, s'ha incorporat al Pla Anual Normatiu del 2018.

8.2. Audiència i informació pública

De conformitat amb els articles 43 i 44 de la Llei 4/2001 i amb l'article 133 de la Llei 39/2015, i en virtut de la Resolució de la consellera d'Hisenda i Administracions Públiques de 15 de novembre de 2017, per la qual s'inicia el procediment d'elaboració de el Projecte de decret, i es designa l'òrgan responsable de tramitar-lo, el Projecte s'ha sotmès al tràmit d'audiència dels interessats per mitjà de les organitzacions i entitats que s'indiquen en la Resolució esmentada, durant un termini de 15 dies, i també al tràmit d'informació pública, durant el mateix termini de 15 dies, per mitjà d'un anunci que s'ha publicat el dia 28 de novembre de 2017, en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* i per mitjà de la publicació del text del Projecte en la pàgina web <<http://participaciociudadana.caib.es>>. En aquesta pàgina web s'han produït 32 visites, d'acord amb el certificat emès pel Cap del Servei de Participació i Voluntariat de la Direcció General de Participació i Memòria Democràtica de la Conselleria de Cultura, Participació i Esports.

Així mateix, i d'una manera paral·lela al tràmit d'audiència i d'informació pública, s'ha disposat la tramesa del Projecte de decret a les secretaries generals de les conselleries de l'Administració autonòmica i a la resta d'òrgans a què fa referència la Resolució abans esmentada perquè, en el termini de 15 dies, facin les seves observacions i/o suggeriments que considerin adients.

Han presentat al·legacions l'entitat ISBA, SGR, i l'Asociación Española de Banca (AEB). Així mateix, les conselleries de Presidència, de Cultura, Participació i Esports, de Salut, de Territori, d'Energia i Mobilitat, i de Medi Ambient, Agricultura i Pesca, i la Unión Española de Entidades Aseguradoras y Reaseguradoras (UNESPA) han presentat escrits en els quals indiquen que no tenen cap al·legació o suggeriment a fer.

Pel que fa a les al·legacions presentades s'ha sol·licitat un informe a la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, ja que és l'entitat que ha proposat la tramitació de la norma, el qual s'ha elaborat amb data de 31 de gener de 2018, i s'incorpora a l'expedient. En aquest informe es fa una valoració inicial de totes les al·legacions, a les quals ens referirem succintament a continuació, valoració que aquesta Secretaria General, escoltat el Departament Jurídic i Administratiu, considera plenament encertades.

Així, en primer lloc, l'acceptació de la proposta d'ISBA, SGR, sobre la modificació l'article 23.2 de la norma projectada, relatiu a l'execució de les garanties, implicaria que, en tots els casos d'execució parcial de la garantia, s'hagués de tornar el document original a l'entitat avaladora, la qual cosa no és procedent si, d'acord amb la informació que subministra l'Agència Tributària de les Illes Balears, encara és possible l'exigència de responsabilitats addicionals.

En aquest sentit, no es pot atendre el suggeriment d'ISBA, SGR, ja que el document original de la garantia no és indispensable ni l'únic mitjà de prova amb què compta l'entitat avaladora per recuperar les quanties satisfetes. Pel contrari, quan es tracta d'una execució parcial, el document original de la garantia ha de quedar en el Servei de Dipositaría si subsisteix la necessitat de garantir l'obligació principal, encara que només la cobreixi parcialment (sens perjudici, és clar, i a més, de l'eventual restitució de la part executada d'acord amb el que preveu l'article 27 de el Projecte de decret).

L'entitat AEB presenta tres al·legacions: la primera proposa que es faci referència a la recent Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, en substitució del Reial decret legislatiu 3/2011, ja que, quan s'aprovi el Projecte de decret, ja haurà entrat en vigor la nova Llei de contractes. En efecte, en la versió inicial del preàmbul del Projecte de decret es fa referència al Reial decret legislatiu esmentat, referència que se substitueix per la Llei 9/2017, que serà la norma vigent quan aquest Projecte de decret s'aprovi i entri en vigor.

Així mateix, i en atenció al contingut d'aquesta nova Llei de contractes del sector públic, s'actualitza la disposició final primera, mitjançant la qual es modifica l'article 5 del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, d'11 de març. En la versió que es va exposar per audiència, els apartats 2 i 3 de l'article 5 objecte de modificació, relatius a les garanties provisionals, disposaven que els valors públics s'havien de dipositar en la Dipositaría. No obstant això, l'article 106 de la nova Llei 9/2017 disposa que s'han de presentar davant l'òrgan de contractació, de la mateixa manera que els avals i les assegurances de caució, i no, per tant, davant la Dipositaría, en la qual només s'han de dipositar les garanties en efectiu. Així, per tal d'adaptar la regulació projectada a aquesta nova disposició de la Llei 9/2017, es modifiquen els dos apartats esmentats de l'article 5.

En segon lloc, l'AEB proposa que es modifiquin els articles 3, 10 i l'annex 3 perquè sigui el mateix document de garantia el que determini si la garantia és indemnitzatòria o punitiva. Aquesta pretensió no es pot atendre, ja que la naturalesa de la garantia no pot quedar a l'arbitri de les parts, sinó que depèn de la normativa sectorial que regula cada garantia concreta, més enllà de les eventuais dificultats d'interpretació d'aquesta normativa sectorial en alguns casos, la qual cosa és inherent a l'ordenament jurídic i a l'aplicació del Dret. En tot

cas, l'entitat interessada sempre podrà fer les consultes que calguin davant els òrgans administratius sectorials competents per raó de la matèria.

També proposa que s'incorpori un termini d'esmena en la presentació de l'aval (article 6.5). No obstant això, i davant la impossibilitat d'admetre ni tan sols provisionalment un aval imperfecte, el cert és que incloure aquest termini implicaria, indirectament, ampliar el seu termini de presentació, la qual cosa depèn també de la concreta regulació substantiva de cada garantia. En tot cas, i com s'apunta en l'informe de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, el mateix decret ha d'incorporar en els seus annexos tots els models d'aval que s'entendran plenament vàlids, per la qual cosa aquesta qüestió no ha de suposar cap obstacle per a les entitats avaladores.

En relació amb la lletra c de l'article 10.1, l'AEB proposa afegir la possibilitat que no es consideri que un aval és impagat quan estigui pendent d'una reclamació administrativa o contenciosa administrativa.

Doncs bé, cal recordar que els avals i les assegurances de caució admesos per la Comunitat Autònoma són garanties a primer requeriment, per les quals el garant s'obliga davant el creditor a satisfer l'obligació garantida a primer requeriment. Com s'indica en l'informe de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni de constant referència, l'objectiu últim és aconseguir el rescabament fàcil i immediat de l'Administració en cas d'incompliment de l'obligat principal.

Així, la reclamació de pagament dels avals i les assegurances es fonamenta en una resolució que dicta l'òrgan competent en la matèria i que és executiva d'acord amb l'article 39 de la Llei 39/2015. En cas que aquesta resolució s'impugni per la via administrativa o judicial, només si es concedeix la suspensió de l'execució de la resolució impugnada es consideraria que l'entitat avaladora o asseguradora no incorr en mora. Ara bé, si no es concedeix la suspensió, l'entitat avaladora o asseguradora respon de l'obligació garantida, sense que, per tant, es pugui suspendre l'execució per la simple interposició d'un recurs.

Finalment, l'AEB proposa que s'elimini l'article 12.3, segons el qual les entitats avaladores estan obligades a comunicar a l'Advocacia de la Comunitat Autònoma qualsevol modificació o revocació dels poders amb els quals actuen els seus apoderats davant la Comunitat Autònoma, i resten obligades per les actuacions que aquests duguin a terme sense representació, si no han comunicat els canvis o revocacions.

Tampoc no s'accepta aquest suggeriment, en la mesura que resulta imprescindible que la informació sobre els poders de representació de les entitats que es relacionen amb l'Administració de la Comunitat Autònoma estigui actualitzada en tot moment. Certament, la informació sobre apoderaments

generals es troba en el Registre Mercantil, però no així la informació sobre apoderaments especials per a actes concrets, d'acord amb l'article 94 del Reglament del Registre Mercantil, aprovat pel Reial decret 1784/1996, de 19 de juliol, motiu pel qual, per seguretat jurídica, ha de ser la pròpia entitat la que comuniqui qualsevol modificació o revocació que tenguí lloc.

9. Informe de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa

L'article 2 del text consolidat del Decret pel qual es creen la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, el Registre de contractes i el Registre de contractistes, aprovat pel Decret 3/2016, de 29 de gener, disposa que:

Corresponen a la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears les funcions següents:

a) Informar sobre les qüestions que li sotmetin les diferents conselleries, organismes autònoms i ens públics, esmentats abans, en matèria de contractació administrativa. Aquest informe és PRECEPTIU EN ELS CASOS QUE ASSENYALI LA LEGISLACIÓ VIGENT EN MATÈRIA DE CONTRACTACIÓ ADMINISTRATIVA, I EN TOTS ELS CASOS:

1r. En els PROJECTES NORMATIUS EN MATÈRIA DE CONTRACTACIÓ ADMINISTRATIVA i en els que afecten la Junta Consultiva de Contractació Administrativa.

La disposició final primera del Projecte de decret sobre el qual s'emeta aquesta memòria modifica un article del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, d'11 de març, precepte que, sota l'epígraf de GARANTIES, regula aspectes formals de les garanties en l'àmbit de la contractació, és a dir, regula bàsicament on s'ha de presentar cada garantia segons el tipus de què es tracti (efectiu, avals, etc).

D'acord amb això, es va sol·licitar el corresponent informe de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, la qual el 7 de juny de 2018 va emetre un informe favorable condicionat a què s'incorporin les modificacions proposades per aquest òrgan. En concret, l'informe de la Junta Consultiva es refereix a l'àmbit subjectiu d'aplicació del Projecte de decret que, en relació amb les garanties derivades d'expedients de contractació administrativa, s'ha d'ajustar al que disposa la Llei 9/2017, ja esmentada al llarg d'aquesta memòria, en el sentit que el Servei de Dipositaria ha d'actuar com a dipositari de les garanties de tots els ens que són administració pública a efectes de la Llei de contractes, àmbit que va més enllà de les administracions públiques territorials i els organismes autònoms.

D'acord amb això i amb la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni —òrgan que va proposar l'elaboració d'aquesta norma—, s'ha considerat oportú ampliar l'àmbit subjectiu del Projecte de decret de tal manera que, a partir de la seva entrada en vigor, totes les garanties dels ens que tinguin

la consideració d'administració pública a efectes de la Llei 9/2017 s'hauran de dipositar en el Servei de Dipositaria. Com a conseqüència d'això s'han modificat els articles 2 i la disposició final primera; s'han afegit la lletra e) de l'article 11.1 i les disposicions addicional segona i quarta; i s'ha eliminat l'apartat 2 de l'article 6.

Aquest canvi en l'àmbit subjectiu d'aplicació de la norma afecta altres aspectes del Projecte de decret, per la qual cosa, s'ha revisat tot el text i s'han incorporat les modificacions que s'han considerat oportunes per millorar la norma i dotar-la de coherència. D'aquesta manera s'atorga un tractament homogeni a les garanties de tots aquests ens —llevat de les excepcions a què farem referència tot seguit—, la qual cosa també aporta una major seguretat jurídica als operadors econòmics, si bé la major part de les que es presentin per ens del sector públic seran garanties en matèria de contractació pública.

Així mateix, l'ampliació de l'àmbit subjectiu té implicacions comptables, motiu pel qual es varen dur a terme consultes amb la Intervenció General de la Comunitat Autònoma de les quals dona compte l'informe de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, de 20 d'agost de 2018, i com a conseqüència de les quals s'han modificat els articles 8.6, 16, 23 i 26.4.

En relació amb la modificació de l'article 5 del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat per Decret 14/2016, d'11 de març, es fan una sèrie d'observacions de millora que s'incorporen al text del Projecte de decret.

Pel que fa a les excepcions a què hem fet referència abans, es tracta de les introduïdes per la disposició addicional quarta que exclou de l'àmbit d'aplicació del decret que es tramita les fiances d'arrendaments de finques urbanes, d'acord amb la Llei 5/2018, de 19 de juny, de l'habitatge de les Illes Balears, les quals s'han de dipositar a l'IBAVI; i les garanties dels fons europeus FEAGA i FEADER, gestionades pel FOGAIBA, d'acord amb el Reglament Delegat (UE) núm. 907/2014, de la Comissió Europea, d'11 de març de 2014, que completa el Reglament (UE) núm. 1306/2013 del Parlament Europeu i del Consell en allò relatiu als organismes pagadors i altres òrgans, la gestió financera, la liquidació de comptes, les garanties i l'ús de l'euro, i el Decret 65/2007, de 25 de maig, de constitució, organització i funcionament de l'Organisme Pagador de les despeses del Fons Europeu Agrícola de Garantia (FEAGA) i del Fons Europeu Agrícola de Desenvolupament Rural (FEADER), a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

10. Accions de participació ciutadana: segon tràmit d'audiència i d'informació pública

La incorporació de totes aquestes modificacions fan recomanable, en compliment dels principis de seguretat jurídica i de transparència, que s'obri un nou tràmit

d'audiència a les mateixes entitats a les quals ja es va donar a conèixer l'esborrany de projecte de decret i d'informació pública en els mateixos termes en què es va dur a terme en un primer moment. Dins el termini atorgat a l'efecte, varen presentar al·legacions la Intervenció General de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, ISBA, Societat de Garantia Recíproca, la Confederació Espanyola de Societats de Garantia Recíproca (CESGAR), l'Associació Espanyola de Banca (AEB) i la Unió Espanyola d'Entitats Asseguradores i Reasseguradores (UNESPA).

També han presentat escrits pels quals manifesten que no tenen cap al·legació a fer les conselleries de Cultura, Participació i Esports, de Treball, Comerç i Indústria, de Medi Ambient, Agricultura i Pesca, de Salut, de Territori, Energia i Mobilitat, de Serveis Socials i Cooperació i de Presidència.

En relació amb el tràmit d'informació pública, es va publicar l'anunci en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* de 28 d'agost de 2018 —el qual va ser objecte de correcció d'errors mitjançant un anunci publicat en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* de 30 d'agost de 2018—. Així mateix, es va publicar el text del Projecte en la pàgina web de la Conselleria d'Hisenda i Administracions Públiques i en la pàgina web <http://participaciociutadana.caib.es>. En aquesta darrera pàgina web s'han produït 32 visites, d'acord amb el certificat emès pel Cap del Servei de Participació i Voluntariat de la Direcció General de Participació i Memòria Democràtica de la Conselleria de Cultura, Participació i Esports.

Finalitzat el termini d'al·legacions es va sol·licitar un informe que valorés les al·legacions presentades a la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, com a òrgan promotor de la norma. Aquesta Direcció General va emetre un informe el 18 d'octubre de 2018, el qual s'incorpora a l'expedient. En aquest informe es fa una valoració inicial de totes les al·legacions, a les quals ens referirem succintament a continuació, valoració que aquesta Secretaria General, escoltat el Departament Jurídic i Administratiu, considera plenament encertades.

En primer lloc, ISBA, SGR efectua tres al·legacions, essent la darrera la mateixa que va presentar en el primer tràmit d'audiència i a la qual ja es va donar resposta. Pel que fa a la primera, en relació amb l'article 10.1 b), proposa que s'aclareixi la redacció ja que amb la redacció actual les societats de garantia recíproca quedarien excloses de l'atorgament de garanties. Aquest precepte exigeix que perquè s'admetin els avals com a garantia, els ha d'atorgar un banc, una caixa d'estalvi, una cooperativa de crèdit, un establiment financer de crèdit o una societat de garantia recíproca que compleixi els requisits de l'apartat 1 de l'article 10 del Projecte de decret, entre els quals consta el de estar inscrit en el Registre d'Entitats de Crèdit del Banc d'Espanya. En aquest registre s'inscriuen les entitats de crèdit, que són, d'acord amb la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit, els bancs, les caixes d'estalvi, les cooperatives de crèdit i l'Institut de Crèdit Oficial. Però no les

societats de garantia recíproca que, com a entitats financeres que s'han d'inscriure en el Registre d'entitats de crèdit del Banc d'Espanya, d'acord amb la Llei 10/2014 i el Reial decret 692/1996.

Per tant, s'accepta l'al·legació i es modifica l'article 10.1 c) de la manera següent:

b) Estar inscrita en el Registre d'Entitats del Banc d'Espanya que correspongui.

Pel que fa a la segona al·legació, ISBA, SGR proposa, en relació amb l'article 20, devolució d'ofici de les garanties i dels dipòsits a càrrec de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, que si transcorreguts deu anys des que s'hagi registrat la garantia o el dipòsit l'òrgan o ens gestor constata que la garantia continua vigent, s'estableixin terminis successius anuals per tal que es requereixi a l'òrgan o ens gestor perquè constati la vigència de la garantia o dipòsit.

En aquest sentit, la Direcció General de Tresor, Política Financera i Patrimoni considera més adient valorar en cada cas concret si s'han d'efectuar més requeriments i el moment oportú per fer-ho, en funció de la resposta de l'òrgan gestor. Efectivament, com indica aquesta Direcció General, no té sentit requerir a l'ens o òrgan gestor que reiteri la vigència de la garantia o dipòsit anualment si, per exemple, aquest ens o òrgan ha contestat que resten cinc anys de vigència del termini de garantia.

Amb la tercera al·legació insisteixen en què en cas de execució parcial de l'aval, es torni l'aval per tal que l'entitat avaladora pugui recuperar les quanties satisfetes. Aquesta al·legació ja va ser analitzada en el primer tràmit d'al·legacions, al qual ens remetem.

Finalment, ISBA, SGR proposa suprimir l'obligació de dipositar la nova garantia que substitueixi la ja executada perquè l'òrgan gestor acordi la devolució de l'aval executat, obligació establerta en l'article 27 b). D'acord amb el que es va exposar en l'apartat relatiu al primer tràmit d'audiència, no s'accepta aquesta al·legació pels motius igualment exposats.

Pel que fa a les al·legacions presentades per la Confederació Espanyola de Societats de Garantia Recíproca (CESGAR), aquesta manifesta adherir-se a les presentades per ISBA, SGR. Per tant, ens remetem a tot allò exposat en relació amb les al·legacions d'ISBA, SGR.

L'Associació Espanyola de Banca (AEB) presenta una única al·legació, en relació amb els articles 10.1 c) i 11.1 c) els quals exigeixen que les entitats que constitueixen les garanties no es trobin en mora davant l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears o l'ens del sector públic que

correspongui com a conseqüència de l'impagament d'obligacions derivades d'execucions de garanties anteriors.

Segons l'AEB, aquesta situació de mora hauria d'haver ser declarada en ferm per la resolució que correspongui, és a dir, no hauria de ser possible recórrer la declaració de mora. No obstant això, la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni considera, encertadament, que ja existeixen altres mecanismes, com la suspensió prevista en l'article 117 de la Llei 39/2015 o les mesures judicials cautelars que permeten suspendre l'executivitat d'un acte administratiu, i que, atenent a l'interès públic que protegeixen les garanties, no es pot atendre la proposta de l'AEB.

La Unió Espanyola d'Entitats Asseguradores i Reasseguradores (UNESPA) presenta unes al·legacions que caire general que després concreta en suggeriments en relació amb determinats preceptes. Així, en primer lloc, proposa suprimir els apartats 2 a 4 de l'article 3, suprimir el tercer paràgraf de l'exposició de motius i modificar la lletra c) de l'apartat 2 de l'article 24. En canvi, la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni considera que l'eliminació d'aquests apartats generaria inseguretats jurídiques i s'allunyaria de l'objecte i finalitat de la norma que és precisament, atorgar una major seguretat jurídica a aquest sistema de garanties ja que aclareixen conceptes, en concret, els relatius a la naturalesa punitiva o indemnitzatòria de les garanties. Per tant, no s'accepta aquesta al·legació.

A continuació, UNESPA proposa, també per seguretat jurídica, modificar l'article 4 per tal que sigui la normativa sectorial la que determini si l'obligació cobreix o no les obligacions accessòries. Ara bé, el que es pretén amb aquest decret és formular una regulació uniformadora motiu pel qual, com indica la Direcció General, la disposició addicional primera disposa la necessitat que tota la normativa reglamentària autonòmica en la qual s'estableixi l'obligació de constituir qualsevol garantia s'adeqüi a aquest decret.

Continua l'escrit d'UNESPA assenyalant que troben a faltar una regulació o menció a la constitució i cancel·lació de les garanties per mitjans electrònics quan, entenen, seran les garanties més àmpliament utilitzades en el futur. Doncs bé, pel que fa a aquesta al·legació, la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni proposa modificar tota una sèrie d'articles per tal de preveure la constitució de garanties mitjançant firma digital i regular la devolució digital de les garanties. Les modificacions són les següents:

1. Modificar la lletra c) de l'apartat 2 de l'article 10:

c) Estar en vigor des de la data d'atorgament i fins que la Dipositaria torni el document de l'aval o el director general del Tresor, Política Financera i Patrimoni certifiqui la renúncia a

executar la garantia, d'acord amb el que estableix l'article 18 d'aquest Decret, o la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni el torni d'ofici d'acord amb l'article 20.3.

2. Modificar el punt 5è de l'apartat 2.b) de l'article 11:

5è. Que l'assegurança de caució és de durada indefinida i que ha d'estar vigent fins que la Dipositaria torni el certificat a què fa referència l'apartat 3 d'aquest article o el director general del Tresor, Política Financera i Patrimoni certifiqui la renúncia a executar la garantia, d'acord amb el que estableix l'article 18 d'aquest Decret, o la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni la torni d'ofici d'acord amb l'article 20.3.

3. Afegir a l'apartat 3 dels articles 10 i 11 el text següent:

El sistema de firma admesos són els establerts a l'article 10 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

4. Modificar la redacció de l'apartat 1 de l'article 12:

Els avals prestats per entitats de crèdit o societats de garantia recíproca i els certificats d'assegurança de caució que es constitueixen com a garanties, els han d'autoritzar els apoderats de l'entitat avaladora o asseguradora que tinguin poder suficient per obligar-la. Aquesta representació, l'ha de verificar l'Advocacia de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears prèviament al registre de la garantia. No serà necessària aquesta verificació prèvia si l'aval o certificat d'assegurança de caució es firma digitalment i la firma digital acredita, a més de la identitat de la persona signant, la seva capacitat i la vigència de la representació.

5. Modificar l'apartat 3 de l'article 18 de la forma següent:

La Dipositaria ha de tornar materialment les garanties o els dipòsits a la persona que s'indiqui en la resolució de devolució. ~~L'avis de devolució s'ha de notificar d'acord amb l'article 40 i següents de la Llei 39/2015, d'1 de octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.~~

~~També s'ha de tornar el document de garantia a l'entitat avaladora o asseguradora si aquesta es presenta a les dependències de la Dipositaria amb la notificació que se li ha fet al dipositant o amb la seva autorització signada.~~

6. Eliminar l'apartat 4 de l'article 18.

7. Modificar la redacció de l'article 19:

Article 19

Cancel·lació al sistema economicofinancer del registre de les garanties i dels dipòsits

1. Les garanties i els dipòsits que no s'hagin pogut retornar, s'han de cancel·lar al sistema economicofinancer de la forma següent:

- a) En el cas de dipòsits, garanties en efectiu i valors de deute públic, cal atènyer-se al que estableix l'article 22 d'aquest Decret, relatiu a la prescripció.
- b) En el cas d'avals i assegurances de caució, s'ha de procedir de la manera següent:

1r. En el cas d'aval i d'assegurances de caució que no s'hagin executat prèviament, si la notificació del certificat de renúncia a executar la garantia al dipositant és infructuosa, es procedirà d'acord amb l'article 44 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i es practicarà la notificació a la persona avaladora o asseguradora. Si aquesta tampoc es pot practicar, s'ha de cancel·lar el registre de la garantia.

2n. En el cas d'aval i d'assegurances de caució que s'hagin executat prèviament, si la notificació del certificat de renúncia a executar la garantia a la persona avaladora o asseguradora és infructuosa, es procedirà d'acord amb l'article 44 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i es practicarà la notificació al dipositant. Si aquesta tampoc es pot practicar, s'ha de cancel·lar el registre de la garantia.

c) En el cas de garanties hipotecàries i ~~valors de deute públic~~, si la notificació al dipositant del certificat per cancel·lar les càrregues és infructuosa, es procedirà d'acord amb l'article 44 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i es cancel·larà el registre de la garantia.

2. Els documents originals de les garanties es destruïran transcorreguts cinc anys des de la notificació del certificat de renúncia a executar la garantia, en el cas d'aval i d'assegurances de caució, o del certificat per cancel·lar les càrregues, en el cas de garanties hipotecàries, o des de la data de cancel·lació al sistema economicofinançer, en cas de notificació infructuosa.

8. Modificar la lletra c) de l'apartat 6 de l'article 21.

c) Indicació de la data en què la Dipositaria li va notificar l'avís que podia presentar-se a retirar la garantia o el certificat de renúncia a executar la garantia. L'òrgan o l'ens gestor ha de sol·licitar a la Dipositaria que confirmi aquesta data.

9. Modificar l'apartat b) de l'article 27:

b) Si són garanties en valors de deute públic, avals, assegurances de caució o garanties hipotecàries, l'òrgan o l'ens gestor competent ha d'autoritzar la devolució ~~del document físic~~ de la garantia, d'acord amb l'article 17 d'aquest Decret, una vegada que s'hagi restituit tota la garantia, i no només l'import executat. D'acord amb això, els òrgans o els ens gestors no han d'autoritzar la devolució ~~dels documents físics acreditatius~~ de les garanties executades parcialment fins que no s'hagi dipositat la garantia que substitueixi la garantia executada.

10. Eliminar la disposició transitòria única.

11. Modificar l'apartat 4 de disposició final primera.

L'execució de les garanties requerirà la tramitació prèvia del procediment que regulen els articles 23 i següents del Decret esmentat en l'apartat 1 d'aquest article, per la qual cosa, en el cas que s'hagin d'executar les garanties provisionals, ~~el document físic dels valors de deute públic, dels avals i dels certificats d'assegurança de caució~~ aquestes s'han de trametre a la Dipositaria perquè els registri prèviament a la seva execució.

12. Modificar els annexos 3 a 7:

Té una durada indefinida i estarà en vigor des de la data d'atorgament i fins que la Dipositaria de la Comunitat Autònoma torni aquest document o el director general del Tresor, Política Financera i Patrimoni certifiqui la renúncia a executar la garantia, d'acord amb el que estableix l'article 18 del Decret XX/XXXX, o es torni d'ofici a càrrec de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni d'acord amb l'article 20.3.

Pel que fa al document sense signatura presentat per la Intervenció general, es fan tres propostes sense identificar la persona autora del document, però del qual es pot entendre que l'interventor general se'n fa responsable en la mesura que ha estat presentat materialment pel titular d'aquest òrgan.

En primer lloc, proposen que:

Respecte al darrer paràgraf de l'article 2 i de l'apartat 1 de l'article 22, referit a la prescripció dels dipòsits i les garanties. Entenem que el sobrant de les subhastes s'han de mantenir dipositats durant 20 anys *si les persones interessades no han practicat cap gestió en exercici del seu dret*. No obstant això, si es tramiten els manaments de pagament a favor dels interessats per a la devolució del sobrant, es podria aplicar la prescripció dels 4 anys del dret a cobrar dels crèdits reconeguts o liquidats, previst a la Llei de Finances (article 30.1). D'aquesta forma, no seria necessari mantenir aquest saldo a no pressupostària durant vint anys de la part sobrant que s'ha de tornar a l'interessat si ja s'ha validat el manament de pagament no pressupostari tramitat a l'efecte.

D'acord amb el que s'indica en l'informe de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, s'ha d'entendre que la normativa aplicable a la prescripció dels dipòsits i de les garanties en efectiu i en valors ha de ser la mateixa independentment de si es valida o no el manament de pagament. I, en coherència amb això, la mateixa Direcció General proposa modificar l'article 22.1 per aclarir-lo:

1. Pertanyen a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears els dipòsits, les garanties en efectiu i en valors dipositats respecte dels quals les persones interessades no hagin practicat cap gestió en exercici del seu dret de propietat durant el termini de vint anys, d'acord amb l'article 18 de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques, que regula els saldos i dipòsits abandonats.

En segon lloc, proposen que s'inclogui com annex el model de resolució de devolució d'aval perquè serveixi d'exemple als òrgans de direcció dels ens del sector públic. Sense entrar a valorar la utilitat de l'elaboració de models, entenem, amb la Direcció General, que no tenen cabuda en un Projecte de decret, sens perjudici que, si ho considera adient, la Direcció General els elabori a títol exemplificatiu.

Finalment, recorden que serà necessari obrir un compte no pressupostari per a cada ens amb la finalitat de dur el control i anotació comptable separada per les fiances de cada ens i posteriorment la seva devolució amb càrrec al compte

pressupostari corresponent, de la qual cosa es pren nota i es farà en el moment oportú.

11. Dictamen del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears

D'acord amb l'article 2 de la Llei 10/2000, de 30 de novembre, del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears, correspon al Consell Econòmic i Social (CES) de les Illes Balears emetre dictamen amb caràcter preceptiu i no vinculant, en relació amb (entre d'altres i pel que aquí interessa) els projectes de decret del Govern de les Illes Balears SEMPRE QUE ELS ESMENTATS PROJECTES REGULIN DE FORMA DIRECTA I ESTRUCTURAL MATÈRIES SOCIOECONÒMIQUES, LABORALS I D'OCUPACIÓ.

Aquest mateix article 2, en els apartats 4 i 5, fa una delimitació de l'abast de la preceptivitat del dictamen des del punt de vista de les matèries i de la importància de la norma (regulació directa i estructural) sobre l'economia i la societat:

4. A l'efecte de determinar les matèries socioeconòmiques, laborals i d'ocupació, que componen l'àmbit material de les funcions del Consell Econòmic i Social, s'hi entenen incloses totes aquelles que són pròpies de les organitzacions més representatives dels treballadors i dels empresaris i que afectin, entre d'altres, el desenvolupament regional, l'economia i els sectors productius, la fiscalitat, les relacions laborals i la seguretat i la salut laboral, la responsabilitat, la recerca, l'economia social, l'educació, les competències i la formació professional, la sanitat i el consum, l'habitatge, el medi ambient, l'ordenació territorial, els serveis socials i la família.

5. QUEDA EXCLÒS EL DICTAMEN PRECEPTIU respecte dels avantprojectes de llei, projectes de decret legislatiu i de decret del Govern de les Illes Balears, així com de reglament dels consells insulars, independentment de la denominació que adoptin, que tractin de matèries socioeconòmiques, laborals i d'ocupació en els casos següents:

a) QUAN ES TRACTI DE DISPOSICIONS NORMATIVES QUE NO REGULIN DE MANERA DIRECTA I ESTRUCTURAL matèries socioeconòmiques, laborals i d'ocupació, sempre que no afectin directament les institucions i els òrgans en els quals s'exerceix el dret a la participació institucional de les organitzacions empresarials i sindicals més representatives.
(...)

Aquesta redacció és fruit de la modificació efectuada mitjançant la Llei 5/2009, de 17 de juny, de modificació de la Llei 10/2000 de 30 de novembre, del Consell Econòmic i Social, amb la qual es pretenia resoldre alguns dels dubtes que plantejava la redacció inicial de la Llei (segons la qual el CES havia d'emetre dictamen sobre els avantprojectes de llei i els projectes de decret, en general, QUE REGULIN MATÈRIES SOCIOECONÒMIQUES, LABORALS I D'OCUPACIÓ), i, en concret, la delimitació de les matèries socioeconòmiques, laborals i d'ocupació i l'abast de la regulació que es projectava per justificar la necessitat del dictamen, tal com resulta de l'exposició de motius:

Finalment, s'aborda una qüestió de gran importància pràctica, tant pel que

fa a la determinació de l'àmbit material de funcions del Consell com al procediment de consulta. La llei present acompanya una delimitació de les matèries que es troben en l'àmbit de definició del que es considera «econòmic, social, laboral o d'ocupació», i, així mateix, a través de la tècnica d'establir els supòsits d'excepció, es determinen les normes per a les quals, TOT I QUE PUGUIN TRACTAR MATÈRIES COMPRESSES EN L'ÀMBIT MATERIAL, NO ÉS NECESSARI EMETRE UN DICTAMEN PRECEPTIU ATESA LA SEVA IMPORTÀNCIA INTRÍNSECA. Per tant, es fixa l'àmbit de la preceptivitat; és a dir, quines normes, per matèria i PER IMPORTÀNCIA, han de ser sotmeses obligatòriament al dictamen del Consell Econòmic i Social. Sens dubte, aquesta tècnica de delimitació garantirà el principi de seguretat jurídica i reforçarà la tasca consultiva de la institució.

Així, fins a l'entrada en vigor d'aquesta Llei 5/2009, qualsevol projecte de decret que afectés en certa mesura (tot i que no de manera directa i estructural) alguna matèria econòmica, social o d'ocupació s'havia de sotmetre a la consideració del CES, quan el cert és que gairebé tota norma afecta alguna matèria social, econòmica o d'ocupació, perquè l'essència de qualsevol norma és regular aspectes de la convivència humana i, per tant, socials o econòmics. D'aquesta manera, per tal de concentrar les tasques del CES únicament sobre aquelles normes de rellevància per a la societat i l'economia de les Illes Balears, i vists els dubtes que la redacció original provocaven, es va optar per fer una delimitació que, sense tancar-la en una llista de matèries, afavorís una determinació més precisa de les normes que havien de sotmetre's a dictamen preceptiu del CES, sempre que la regulació projectada sobre aquestes matèries fos directa i estructural.

En resum, atesa la modificació feta per la Llei 5/2009 esmentada, és evident que la regulació que escomet la norma reglamentària que ens ocupa queda exclosa del dictamen preceptiu del CES, ja que no regula de manera directa ni estructural una matèria socioeconòmica, laboral o d'ocupació. Allò que regula el decret projectat són, simplement, els requisits i els tipus de garanties davant la Dipositaria de la Comunitat Autònoma, i uns procediments relacionats amb aquestes (de presentació, devolució i execució de garanties), sense abastar, ni tan sols, el règim substantiu de les concretes garanties exigibles, més propi de les normes sectorials de cada matèria (com ara joc, contractació pública, medi ambient, indústria, etc.), per la qual cosa s'ha d'entendre que no entra dins l'àmbit del dictamen preceptiu del CES.

12. Dictamen del Consell Consultiu de les Illes Balears

D'acord amb la lletra c de l'apartat 3 de l'article 47 bis de la Llei 4/2001 i amb l'apartat 7 de l'article 18 de la Llei 5/2010, de 16 de juny, reguladora del Consell Consultiu de les Illes Balears, s'ha sol·licitat el dictamen preceptiu d'aquest òrgan consultiu, el qual es va emetre amb caràcter favorable al Projecte de decret, sens perjudici d'algunes observacions de caràcter essencial les quals han estat assumides i incorporades a la norma i d'altres de caràcter no essencial, algunes de les quals també s'han incorporat.

En concret, i pel que fa a les consideracions de caràcter essencial, el Dictamen 128/2018 ha detectat un error en la remissió a l'article 104.6 e de la Llei general tributària, remissió que s'ha de fer a l'article 104 bis i, i una discordança entre les versions castellana i catalana en l'article 13.3, les quals s'han corregit.

En relació amb l'article 6.4, en seu de registre de la garantia, considera que en l'acte que denegui el registre s'han de notificar els recursos que es poden interposar. D'acord amb això, s'ha modificat el primer paràgraf d'aquest apartat amb la redacció següent:

4. La Dipositaria ha de comprovar que les garanties i els dipòsits aportats per custodiar-los compleixen els requisits que estableix aquest Decret i, en cas que s'hi observin deficiències, se n'ha d'informar el dipositant, i si no s'esmenen les deficiències, i es manté la pretensió de registre, se li ha de denegar aquest registre per mitjà d'una resolució del director general del Tresor, Política Financera i Patrimoni, en la qual s'han d'indicar els motius de la inadmissió i el recurs administratiu que s'hi pot interposar.

El Consell Consultiu considera també, per les raons que exposa en el dictamen, que s'ha de suprimir el segon paràgraf de l'article 21.2, la qual cosa es fa.

Finalment, proposa que s'elimini o es doni nova redacció a la disposició addicional sisena per dotar-la de claredat. D'acord amb això, s'ha modificat la redacció de la manera següent:

D'acord amb els articles 6.3 i 1255 del Codi civil, els pactes, les clàusules i les condicions que acordin els contractants i que siguin contraris a aquest Decret no es poden oposar davant l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, sens perjudici de la seva eventual nul·litat de ple dret.

13. Conclusió

Atès el temps transcorregut, s'ha d'actualitzar i adaptar a les necessitats actuals la normativa autonòmica relativa a les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma. Així, el Projecte de decret que es tramita determina un nou marc normatiu que garanteix la modernització del Servei de Dipositaria de la Comunitat Autònoma i, en general, del règim jurídic aplicable en aquest àmbit.

Palma, 26 de febrer de 2019